CANADIAN ORTHODOX MISSIONARY

ГОДЪ II. ВИННИПЕГЪ МАН. 31 ЯНВАРЯ 1927. Нр. 1.

Канадійскій Православный Миссіонеръ, Органъ Русской Православной Миссіи въ Канадѣ. Выходитъ 15-го каждого мѣсяца.
Передплата $1.00 годъ.

Canadian Orthodox Missionary
Oragan Russo-Greek Orthodox Mission in Canada.
Subscription $1.00 per Year.

Canadian Orthodox Missionary
643 Manitoba Ave. .....Winnipeg, Man.

МЫСЛѢ О ДОБРУ И ЗЛУ.

Не хвались ни чѣм. Ты хвалишься золотомъ? Но то саме золото имѣла гора и не хвалилась. Ты хвалишься шелковою одеждою? Но той самый шолкъ имѣла гусеница и не хвалила ся. Ты хвалишься здоровьемъ Но вовкъ имѣе больше здоровѣя и не хвалится. Ты хвалишься счастьемъ? Гледай на лисицю, она сотый разъ хвата когута и все таки озирается на всѣ страны, чекаючи съ кое страны загремитъ выстрѣлъ охотника. Не вѣруй счасьтю В богацтвѣ думай якъ треба переносити бѣдноту. Въ счастьѣ думай, якъ переносити несчастье. Коли тебе люди хвалять, думай якъ треба съ достоинством переносити коли тебе люди будуть ругати. А цѣлую жизнь думай о тому якъ съ достоинством треба умерти. Зроби и забудь. Не записуй своѣх добрых дѣл, бо якъ запишешь они отразу поблѣднѣють и згублять свою цѣну, а якъ забудешь про них, то они будуть уписани въ вѣчность. Не записуй злыхъ дѣлъ свого сосѣда, бо як запишешь, то половину тяжествъ принимешь на себе, а якъ забудешь, то Богъ твои злѣя дѣла предасть забвенію.

Е. А.

НОВОГОДНІЙ ПРИВѢТЪ.

Поздоровляемо съ Новымъ Годомъ на самъ передъ Нашого возлюбленнаго Архипастыря руководителя и печальника нашои православнои церкви въ Америцѣ и Канадѣ Высокопреосвященнѣйшаго Митрополита Платона, всѣхъ Архипастырей и Пастырей со всею во Христѣ братіею, да даруетъ имъ и намъ Господь Богъ мудрость и силы въ грядущемъ новолѣтіи преодолѣти полки веліара, ведущаго бранъ со Христомъ и Его служителями.

Поздравляемо всѣхъ нашихъ вѣрныхъ чадъ православнои церкви, разсѣянныхъ по Америцѣ и Канадѣ.

Да даруетъ имъ всѣмъ Милосердный Господь свѣтлый разумъ и чистую душу къ воспріятію духа Евангелія, чистое сердце къ насажденію взаимной любви, якъ между собою, такъ и между заблудшими братьями, дабы и сихъ, отторженныхъ рукою сатаны изъ ограды церкви Христовой, вновь привлечь ко Христу чрезъ любовь.

Поздравляемо всѣ Редакціи печатныхъ органовъ, которыи працюютъ надъ просвѣщеніемъ нашого роднего народа печатнымъ словомъ.

Да умудритъ Господь Богъ въ грядущему року всѣхъ работниковъ печатного слова провадята свою святую роботу въ духѣ мира и любви безъ лекъ, сварокъ и процессовъ, щобы народъ якъ найскорше дійшовъ до переконанья, що мы всѣ братья и дѣти одной матерѣ. Главное, же щобы назва газеты була не душь на папиру, але и одговорювала своей роботѣ.

Нашъ еще молодый и досыть по силѣ слабый органъ, Канадѣйскій Православный Миссіонеръ" нехай Самъ Господь у вдучемъ року поблагословитъ добрыми дописователями и усердными и исправными предплатниками, бо жъ безъ дописователѣвъ газета мало интересна, а безъ предплатниковъ буде слабо матеріально.

Нехай всякъ хата, где перебуваетъ православный членъ церкви нашои украсится тѣмъ малымъ але пожиточнымъ печатнымъ органомъ, щобы и старый и молодый и малый могли добувати чисту науку — той насущный кормъ души. Да поможа Господь Богъ якъ найскорше перевести нашъ органъ изъ мѣсячника въ недѣльный журналъ

Съ Новымъ Годомъ!

† Епископъ Арсеній
града Виннипега и Канады.

НА 1927 ГОДЪ.

Приходишь до насъ хотя взмою
И житя несешь новыхъ надѣй,
Веселый новый засядешь въ судьбѣ,
Нещасныхъ русскихъ мрій.
А щожь нового намъ сподѣватись
Отъ тебе можемъ? — Ось скажи
Чи смутокъ, горе, слезы рыданя,
Чи веселій святіи дни.
Чи щастьемъ донасьтъ смѣхнется
Хотяй хвилину на зарѣ — ?
Чи больно хотя стретенечи я,
Видя насъ въ недоли — мовь тюрмѣ,
Вступай же смѣло Тебе витаемъ
Ногою своей въ русскій порогъ,
Поглянь на ниви що опустѣли,
Якихъ обсѣятъ недавъ ворогъ.

Не дай гибнуть русской дитинѣ,
Скрѣпи надѣвъ на лучши дни,
Пошли лучь сонци, лощь и погоду,
Шлихлѣби збожемъ наповни.
Родину нашу, Русь Православну
Защищай бодро отъ ворогов
Пошли ей вѣрныхъ борцовь за правду
Нехай изчезне злоба — гнѣвъ.
Покрый насъ кровомъ минувшой лавы
Положи крѣпкій залогъ свободъ,
Нехай витаемъ Тебе сердечно,
Тысячъ девятсотъ двацять семый Годъ

Свящ. С.Д.Вербовый

20 Декабря 1926 г.

Moose Jaw, Sask.

БЛАГОСЛОВИ ГОСПОДИ ВѢНЕЦЬ ЛѢТА.

Въ день 1-го Января, кромѣ праздниковъ Обрѣзанія Господня и св. Василія Великого, обходимо и гражданскому числу „Новый Рокъ".

Русскій народъ особенно тотъ день считае народнымъ святомъ, и не только старши встрѣчаютъ себе на взаимъ желаютъ собѣ щасливого нового року, але и дѣти по хатамъ бѣгаютъ зъ „рукавицею" и обкидуютъ (сѣютъ) пшеницею, або овсомъ и желаютъ: На щастя на здоровля, на нови літа роди Боже пшеницю жита, на новий рік для коней обрік". — Новый рокъ нове щасте — не одинъ собѣ думае бо ктожь желае для себе лиха або нещастя? Здается, що нема на свѣтѣ не только людины, але и безсловесного животного, которе замѣнялобъ зобре за зле, щасте, за смутокъ, гризоту и злидне И хотя мы особенно — русскій народъ найбольше желаемо прагнемо, того щастя, добробыту, то якъ намъ здается найменше его получаемо. Щось наши жадання не исполняются, щось то щасте мовбы вѣкало отъ насъ, а его мѣсце мимоволѣ мимо нашихъ желаній вдирается на силу то, о чомъ не думаемо и не просимо т. е. бѣднота понижене, слабости и други наши пещастя коли мовъ бы выставляли насъ на платформу житя свѣта сего, и еще съ насмѣшкою говорило: „Ото Русскій Народъ православный розсѣяный по всей вселенной который повиненъ найбольше страдати найбольше переносити горя и лиха, бути пониженымъ передъ цѣлымъ культурнымъ свѣтомъ". —

Що жъ за причина на сему? Не одинъ спитаеся въ Васъ любезни Братя и Сестры Я недостойный, хочу дати на той вопросъ кѣлька словъ отповѣди, а Васъ прошу не взяти менѣ за зло але подробно роздумати чи оно такъ? или иначе. Но щобы моя одповѣдь була згодна зъ Вашими думками, тому я представлю въ короткомъ образѣ роботу инших людей передъ новымъ рокомъ

Богатыи купцѣ, банкери, на нисколько дней замыкаются и роблятъ рахунки изъ цѣлого року. То само робитъ добрый и розумный господаръ.

Онъ пересмотрюе що въ роцѣ дало ему доходъ, а на чемъ онъ стратитъ, а робитъ онъ для того, щобы въ слѣдующимъ роцѣ уникнути не потребныхъ розходовъ, а ними взбогатити свои доходы, слѣдующого року. Купецъ коли догляне якій товаръ дававъ ему больши доходы, онъ стараеся его еще больше придбати, а товаръ не маючій попыту, розпродати бодай по зниженой цѣнѣ и больше его не набувати бо онъ ему не дае доходу, а еще завадже въ лавцѣ Банкеръ позне людей солѣдныхъ, котри на часъ свои долги сплачували, а такожь тихъ котрыхъ треба було ажь судово змушати до сплачения. И зъ того онъ вже видогляда кому довѣряти, а кому отказати въ довѣрію.

Ой бѣдный мы народъ бѣдный! Ажь сумно дивитися. Другіи народы подъ тимъ самымъ солнцемъ, подъ тимъ самымъ Правительствомъ, богатятся славятся, а мы? Стидно сказати.

Тажь у насъ колись була Слава и то Русска Слава О на гремѣла по цѣлому свѣту. Тажь у насъ були свои Князѣ Бояре. Своя золотомъ кована Матерь Церковь Христова Православная.

Тажь отъ насъ принимали св. вѣру Хинцѣ, Японцѣ Алеуты. Англичане, вблизъ лися щобы вступити на Лоно св Православной Вѣры, А нынѣ Сумно сказате. Церкви наши обкрадени, ограблени, а тутъ на свободной земли Канады бѣдныи и сумніи, а до того порожніи. Порожніи матеріально, и порожніи мы сами остали.

Мы, Русскій Народъ уподоблени Израильскому народу, котрый сидѣвъ на берегахъ рѣкъ Вавелонскихъ и плакавъ, горько плакавъ коли вспомнувъ Сіонъ, свою святу землю — Зъ нашихъ устъ мимо волѣ выриваются слова: Дочко русская окаянна, щасливъ кто возьме и розобе о камень твоихъ хлопцѣвъ. Такъ Любезніи мои Братя и Сестры мы бѣдни тому що не робимо рахунку при конци року старанно

Не рахунку богацтва и грошей, бо того у насъ нема, мы его давно стратили, але мы повинни робити рахунокъ зъ того, що еще не страчене — що еще дасть ся позыскати, отнайти а то рахунокъ нашой совѣсти.

Мы же сыны св. Равноапостольного Князя Владиміра, мы братя св. Бориса и Глѣба, св. Митрополита всея всея Петра, преподобныхъ Ѳеодосія Антонія, Іова почаевского, мы же дѣти православныхъ родичей, крещеныхъ въ св. Православной Христовой Апостольской церкви, а погляньмо якъ мы остали отъ нашихъ родичей, отъ нашихъ св. угодниковъ въ вѣрѣ?

Чуете що Христосъ Господь говорить до кровоточнои жены, котра исцѣлилась доткнувшись Его рызъ:

„Вѣра твоя спасла тебе" (Лука 8-49)

— Тажь она була бѣднійша якъ мы Она була нещаслившая, а уздоровилась Она весь маетокъ роздала для ученыхъ свѣта сего, и они ей не исцѣлили, не помогли, — ей обрабовали зо всего. — А дотки вшися рызы, не только стала здоровою, але и щасливою, бо въ чомъ можна видѣти щасте якъ не въ здоровью? Се найбольшій скарбъ свѣта сего. Дай хорому найлучшіи стравы и напитки, обложи его золотомъ и дорогими брилянтами, онъ то все отсуне отъ себе, а лишь изъ грудей его буде произходити стогнъ:

„Боже верни менѣ здоровля, або возми мене зъ сего свѣта" — тоже здоровля, то щастя. А где шукати? Не одинъ бы собѣ думавъ: „отъ добре ѣсти, пити, ничо не робити, або робити такъ годину - двѣ на добу, то чоловѣкъ бувбы здоровый". —

Такая думка пуста и противна волѣ Божіей. „Въ потѣ чола твоего снѣси хлѣбъ твой (Мой. 3 — 18 с). вотъ що каже Господь

Отже щобы намъ съ бѣдою розписатися, и стати здоровими на души и тѣлѣ, не премѣнно намъ треба зробити рахунокъ нашои совѣсти. Запитай себе Брате любый; що ты здоровъ для Славы Господа Бога Твоего? Если ничого, то почислѣ ъ сколько дней въ старомъ роцѣ ты просилѣвъ при піятицѣ, при грѣ въ карты если не дней то годинъ? Якую користь принесло то тобѣ? Розважь: чи не лучше бы то було, еслибъ тіи дни, годины було посвятити на читаню добрыхъ и розумныхъ книжокъ або газетъ? Почисли: сколько недѣль и святъ ты лежалъ горѣлиць на лѣжку коли совершалось Богослуженіе въ твоей церкви, або при чарцѣ, або при пустой балаканинѣ змарувавесь день святый, а до того еще наклявъ? Почисли: Сколько черезъ рокъ выдавъ на пиво, на сивуху самогонку, и яка зъ того користь? Сколько ты выдавъ на сироты на церковну потребу?

И если зробишь обрахунокъ докладно и увидишь свои блуды, уникнешь ихъ въ слѣдуючомъ роцѣ будь певный що новый рокъ принесе и Тобѣ щастя.

Народъ Израильскій коли забувъ за Бога, попавъ въ неволю Египетскую. А якъ онъ забувъ за Бога? Може не ѣвъ, не пивъ, не веселився? Такъ одначе ѣдженя, питя не дало ему веселости бо якажь веселость злодію въ тюрьмѣ? И що онъ робитъ? Звертаеся до Бога, въ постѣ и молитвѣ, и Богъ выводитъ его зъ неволѣ, выслухавъ его молитву, давъ ему землю молоком и медомъ плывучу.

И намъ нема иншои думки, иншого выхода, лише звернутися до Спасителя Іисуса, якъ кровоточивая жена, хотя доткнутися Его святого закона Церкви котра есть Его, рызою бо мы

за ню забули, мы не хтѣли вѣрити Его словамъ и слухати ихъ: „Прійдѣте всѣ труждающія и обремененніи азъ упокою ви". (Маф. 11 - 28) мы радше слухали тихъ котри намъ много обѣцювали и обѣцюютъ, а если не маютъ то якъ можемо ожидати що намъ дадутъ? Або вѣрити въ ихъ пусти фразы?

Но наши люди такъ звикли що на пустое дасть послѣдный центъ, а на доброе, святое, то нема бо бѣдный.

Домы розпусты будуютъ по 8 - 10 тисячь. до нихъ собираются що дня або въ крайній мѣрѣ 2 разы въ недѣлю; тамъ повно дѣвчатъ и хлопцѣвъ, и бездѣтныхъ, ихъ не лякае заплати 50 центовъ за бѣлетъ, бо то каже на „народну цѣль". — Яка то народна цѣль? Гульки, показовати якъ таты пили въ корчмахъ; якъ жидъ бувъ сватомъ и т. д. Дальше: есть въ тихъ домахъ люди зъ высшимъ образованемъ? нѣ, а если суть, то въ них образованє чужое а то по своему самоуки.

И чого тамъ больше учатъ? — Роздирати нашъ русскій народъ на дробни куски, на рижни секты а въ конци на безбожіе. Якій зъ того результатъ? Жена не вѣрна мужеви, мужъ женѣ. Дѣти взростаютъ въ томъ самомъ дусѣ не шануютъ не слухаютъ родичей, бо гдежь дитина буде слухати и шанувати батька товариша, если нема Бога? Оно же розумѣе, що не потребно батька и матери.

Чи бачили вы щобы жиди танцювали по два три разы на тыждень? Чи у жидовъ много такихъ домовъ? Чи они належатъ до разныхъ вѣръ? Чи средѣ нихъ суть партіи въ національныхъ отношеніяхъ? Чи суть, жидовски организаціи которыбы учили що нема Бога, не треба божниць, рабиновъ и т. д. Кто же высше стоитъ жиди чи товарища — товариши?..

И дивно и смѣшно, що нашъ народъ такъ грубо омиляеся. Другіи народы строятъ тисячни церкви, мають свои школы, госпитали. Въ церквахъ въ недѣлю повно молящихся. Тамъ робочи, адвокаты, лѣкари, професори, инжинеры, купцѣ, — словомъ люди всякихъ сословій, а нашъ Федь, Яцко, каже що ему не „тре", а якъ колись тре то такъ щобы за него кто все удфурсувавъ, будувавъ, приукрашувавъ та ему готове въ повну розпорядимость отдавъ.

Тому мой совѣтъ: Робити обрахунок нашои совѣсти звернѣмся на дорогу закона Божого, розкаймося въ нашихъ провинахъ, противъ Бога и самымъ себе, зрозумѣймо разъ, що безъ Бога ани до порога, а тогди щасте, и здоровля, и добробитъ до насъ загостятъ, въ насъ замешкаютъ, и съ нами воцарятся, а нужда, злоба, безвѣріе, пойдутъ въ лѣсы и горы, бо нынѣ не знайдутъ вже народа на свѣтѣ, съ котрымъ бы такъ могли здружитися якъ съ нами.

Свящ. С. Д Вербовый

ПОСѢЩЕНІЕ ПРАВОСЛАВНЫХЪ ПРИХОДОВЪ, ЕГО ПРЕОСВЯЩЕНСТВОМЪ ПРЕОСВЯЩЕННЫМЪ АРСЕНІЕМЪ

Въ 1926. годѣ.

12 Сентября. Преосвящ Владыка намѣрявся служити Службу Божію на Мондеръ, но такъ якъ Самѣло и Ко подбурили пару своихъ прихильниковъ и рѣшили силою не пустити православного епископа въ его православный храмъ, черезъ адвоката выробили „инженкшонъ", у которому оклеветали Владыку, що онъ не есть членъ православнои церкви, то Владыка повернувъ до Едмонтону, где и служивъ Службу Божію въ православномъ храму св. Варвары. За службою Владыка поучавъ народъ о тому, що всѣ земніи нещастя скорби и печалѣ, то суть наши приготовленя ради счастя небесного; що небо есть наша права

батьковщина, где не буде ни печаль ни воздыханія и ради счастя небесного треба терпливо переносити всякій бѣды тутъ на землѣ.

Вечеромъ Владыка отслужилъ вечерню, а по вечернѣ провадивъ бесѣду въ народомъ въ церковной галѣ и на другій день 13 го сентября отѣхалъ въ провинцію Саскачеванъ.

14 и 15 сентября, Владыка перебував въ Regina у благочинного Игумена Марковича, который Владыцѣ дуже познатъ, якъ бувшій его ученикъ по Майфильдской школѣ въ Америцѣ за часовъ настоятельства Владыки въ Майфильдской парафіи.

Въ Реджайнѣ Владыка посвятивъ православну Буковинску церкву, котора вновь построена и буде готова къ посвященію сей осенѣ и также Румуньску православну церкву, где настоятель румынскій православный священикъ М. Постелникъ, который пригласивъ Владыку до себе на обѣдъ. Въ Реджайна есть и третя православна церква сербска, которую также обслугуютъ священники православной Миссіи и визиту которой Владыка отложивъ на друге время. Изъ Реджайны Владыка отъѣхавъ на Maple Creek гдѣ настоятелемъ состоитъ до теперешный администраторъ православной Миссіи въ Канадѣ всеч. о. Протоіерей Александръ Вичеславовъ.

Прибывши на „квартиру" о. прот. А. Вячеславова, Владыка могъ своими очима бачити въ якихъ „роскошахъ" живутъ наши православни миссіонери и то заслужени, навѣть администраторъ, и побачивши то все, не злякався а и самъ роздѣливъ „радостѣ" житія миссіонерского. Квартира о. протоіерея и администратора представляя собою запущену хату фармера, у которой половина оконъ повыбивана, а дверѣ ни однѣ не зачиняются; хата стоитъ одиноко и на нисколько миль кругомъ нема ни одной живой души, одинъ старый слѣпый песъ то то единственный сторожъ хаты и „богатства", о. администратора, а въ ночи приходять каюты и спѣваютъ свои тужнѣ пѣснѣ. Кругъ щодевной живѣ о. протоіерея изъ обязанностей: почистати коня и шталу, нарубати дровъ, затопити печь, почистати хату, наварити для себе ѣсти, алежь онъ то все выполнитъ „со смереніемъ" и главное не въ ущербѣ своимъ служебнымъ обязанностямъ. Якъ скоро упорався съ конемъ и печомъ, выймае съ подъ кровати пишучу машину, ставляе коло печѣ и начинае свою канцелярію а коли скончивъ кореспонденцію, бере

ПРОТ. О. А. ВЯЧЕСЛАВОВЪ

газеты и перечитуе всѣ, не само русски алежь и англійски, бо англійскимъ языкомъ владѣе у совершенствѣ. Способенъ „администраторъ" и на другія послушанія. Коли сосѣдъ русскій фармеръ не имѣе робочого, а робота на полѣ поспѣла, о. протоіерей сѣдае на сѣнокоску або на сноповязалку и робитъ съ фармеромъ по цѣлымъ днямъ, якъ простый робочій...

За свою простую подвижническую жизнь о. Протоіерей Вичеславовъ пользуется безграничною любовю своихъ прихожанъ, що и самъ Владыка видѣвъ коли служивъ на Мепли Крикъ въ Недѣлю 19 сентября. Тая колонія состоитъ изъ выходцевъ россійскихъ изъ

херсонской губерніи. До церкви належатъ до тридцять фамилій; живутъ между собою въ згодѣ и ніякихъ партій не водятъ. Побудували досить хорошу церкву, купили добри дзвоны готовятся побудувати коло церкви хату для священника. По случаю посѣщенія Владыки церква була повна народа. Спѣвавъ въ церквѣ русскій хоръ изъ парафіянъ. По службѣ въ церковной оградѣ, бувъ приготовленъ обѣдъ усердными парафіянками. За службою и на вечернѣ Владыка поучавъ народъ держатися твердо своей православной вѣры и не пускати до себе ніякихъ агитаторей „новоѣровъ". На коли выступивъ о. протоіерей и обернувся до народа со слезами прощанья по случаю его отѣзда въ Штаты, тутъ во всей силѣ выявилась любовь до сего пастыря. Вся церква зарыдала якъ за роднымъ батькомъ... Всякій на перерывъ хотѣвъ выразити свою любовь и благодарность доброму пастырю.

Жалко было видѣти плачущихъ але мило було сознавати, що и въ нашъ лукавый вѣкъ еще суть люди съ сердцами въ грудяхъ.

21 сентября на праздникъ Рождества Пресв Богородицы Владыка отвѣдавъ Мус - Джавъ, Саск. где служивъ подъ праздникъ всенощную, а на самой праздникъ Службу Божію въ сослуженію со всѣмъ священствомъ провинціи Саскачеванъ. Такъ якъ то припало у вторникъ и бувъ день робочій, то народа було въ церкви совѣмъ мало. Хоръ изъ дѣтей спѣвавъ подъ проводомъ настоятеля о. С. Вербового который всѣми силами трудится надъ розвитіемъ прихода, алежъ врагъ своею сорганизованностію и при помочи зрадниковъ народа русского стоитъ на перешкодѣ той роботѣ ревного пастыря. По службѣ въ школьной галѣ отбулося собраніе духовенства Саскачеванского благочинія, на которомъ були вынесени важни справы въ вопросахъ о роботѣ православной Миссіи въ Канадѣ. Того же вечера Владыка отбувъ въ Regin - у, а на другій день отѣхавъ въ Виннипегъ въ свою резиденцію.

ИЗ ПРОПОВІДЕЙ Ю. КМЕТА.

Сьогодні о дванайцяній годині в ночі відійшов старий рік од нас, а почався новий. "Усьому під небом свій час і всякому ділу своя доба". Минувся рік, поклався до могили, а нам полишив тільки спомини по собі. Співає пост:

Один рік за другим пливе, убігає,
І радість і смуток несе:
Весну і молодість з собою забирає
І будить життя в нас нове.
Щасливий, хто ділом значить життя своє,
Хто марно тих літ не прожив,
Хто в серці з надієв, в душі хто з спокоєм
В будучність глядає — щаслив!

Щаслив, — хто марно тих літ не прожив! Цей поклик хай буде невідступним товаришем нашого життя, щоби не ввійти з порожними руками о історії людства і в пороги вічности. "Лише тоді поважно поміркувати й поклопотатися, коли ще поможе що, як на сліпо впасти в нещасну вічність". Як літом пролежиш — в зимі з торбою побіжиш. Хто не оре, не сіе — той псіе. Життя тому зленіться, хто працювати не ліниться.

Щоби цей рік, який розпочинаємо, не пройшов марно, тільки був справді добрий, щасливий, новий для душі і тіла, для нас і нашої рідні та для инших, розважмо належно час земної мандрівки й пробування у вічности.

О, Маріє, мати наша! Розверниж свій покров, бо в йому твоя й дитятка любов! Допоможиж нам новий рік з Богом починати, його мудро схіснувати й з ласкою небесною вічне життя придбати!

Коли розглянемося довкола себе, помітимо всюди образи минаємости. Вже в тому зазначена ознака часу й вічности. Час швидколетний, минає скоро, а вічність не кінчається ніколи, триває завжди. "Швидколетні дні твої під сонцем", каже мудрець, а в вічности не має вже рахунку. Все, що бачимо на світі, проходить. Так воно є з явищами природи: травами, квітами, листям, лісами, лугами, полями і водами; так воно є з витворами людських рук — найвердійше виковане залізо зуживається, крушиться; так воно є й з людиною. Станьмо над рікою й гляньмо на її

хвилі: линуть одна за одною, линуть без перейми, линуть і не вертаються, аж поки в синьому морю не скупаються. Саме те чинить ся з людським життям. Минають дні, минають ночі, проходять тижні, місяці, минають хвилі, "минають і без воротя пропадають у безмежному морю минулости". "Як швидко проходить час, ліпше зауважуємо на инших, ніж на собі самих. Ці, яких знали ми ще дітьми, сьогодні вже дорослі; ці, яких знали як молодців, мають тепер жінку і дітей, а ці, яких знали як мужчин у найкращих літах, тепер вікові, немічні старики. Де виднівся давнійше ліс, там тепер поля — де була нива, стоїть дім; де простягалося пусте, неврожай не місце, там засаджено виноградину. В сей день перед роком стояли тут у церкві деякі черстві і здорові, що лежать тепер на цвинтарі глибоко під землею і снігом. І можна рахувати, що бодай двайцять з нас, тепер тут зібраних, за рік у тому часі буде мертвими, і може якраз ці, що найменше думають про це.

В Персії був король Ксеркс. Він пішов війною проти грецького народу. Понад широку воду мусів побудувати довгий міст. Велів тепер свойому війську проходити туди, а сам усів собі на узгірю, щоби приглядатися своїм жовнірам. Було так багацько людей, що це тривало більше днів, поки прой шли всі міст. Довго приглядався король, а коли людській множині майже зовсім не було видно кінця, почав плакати. Запитали його про причину, а він сказав: "Вельми сумно і важко робиться мені, що за сто літ з нас усіх безмежно богатих, не полишиться ані один однісінький". Так теж за сто літ з нас усіх не останеться ніхто. Ми знаємо це, одначе мало або ніколи не думаємо над ним. Коли хто здоровий, жие день по дневі, мовби не було ніякого кінця. Одначе летить час; поки хто завважить це, приходить кінець. Як світло лямпи горить спокійно і рівно, але при цьому олива щораз більше зуживається й убуває, нараз починає це світло горіти слабше, саме так чиниться з часом життя. Хоча хто й здоровий, то з дня на день зужи вається щораз більше дух життя: нараз людина нездужає, а наресшті гасне тілесне його життя. Час життя короткий; рідко коли досягає людина вісімдесяти або девятьдесять літ. Майже всі вмирають швидше, ніж сподіються.

З усіх боків кличе щось: Час, а з ним і життя проходить шидко. Наче огонь, наче буря захоплює все, що зустріне. Коротке життя і швидко минає, одначе якраз тому більша його вартість, бо воно підготовка до вічного життя.

Проходить час для людини, проходить і для народів. Коли не вихіснують його, пусто й порожно в душі та коморі. Коли не зу важні до пригожих нагод, що так легко не повторюються, тай просидять преспокійно в скритках, не збудують своеї державности, не поправлять своеї долі, не заготовлять гарної, тривкої будуччини — найми, жебрача торба, глум і насміхи перед порогом. Хто не посилкується й нічого не навчиться, цей в усьому припізниться, міцно-міцно в усіх справах пораниться. Нарікай, долю проклинай, чужої ласки визирай, а тут усякий скаже: Коли ти дурний, погибай! Добре буде: Одні одним докоряймо, а руки позакладаймо! Прецінь час зачекає на нас...

Не забуваймо про це: "Тут мандруємо, йдемо щораз далі, а в вічности зупинимося; тут засіваємо, там збиратимемо; тут заряжуємо, там здаватимемо рахунок. Якраз тому цінимо час, що маємо з Божої ласки. Бо це правда, що каже св. Вернард: "Час має таку велику силу, як Бог, бо коли вихіснуете його добре, то придбаємо собі цим також Бога. Хоч не має нічого ціннійшого, ніж час, немає теж нічого, що цінувалиб менше, ніж час. Проходять дні добра й не звертає ніхто на це зуваги. Не оплокує ніхто минучих моментів, що не повернуться більше.... Безстримно скорить час, а людина не дивить ся, що тратить. Балакаючи, кажемо одні до одних, щоби минався час. Щоби проходив час, ах... аж минеться година, що вділена нам до покаяння, до осягнення ласки й заслуження вічної щасливости".

Коли час скорить і коли він надто цінний, то треба й нам спішитися, треба все запровадити до ладу й порядку. Проходить час, а з ним усе, що будь-як доторкається його. Що зробить господар, який має на полі висушене збіжа й не складене висушене сіно, а тут насуваються чорні хмари з блискавицями? Заходитисьме пильно, щоби не понести шкоди. Сам і з підмогою других буде спішитися, що одно звести, бодай одно скласти й обезпечити перед довготою. До нас теж наближуються хмари, шумить вітер, майне блискавиця, що заповідають прихід грізної тучі, тобто смерти, тому належить напружити всі сили, щоби наше життя зазначилося добрими вчинками, щоби не сказали про нас: однаково чи жив, чи не жив; треба доложити всяких старань, щоби направити недостачі, віддалити недомагання і наздігнати занедбане, залишене. Один чоловік у старовині, коли якого дня не зробив що доброго, казав з великим жалем: "Я загубив день"! Може треба повернути загарбане, може треба винагородити кривду, може потрібно прогнати злі нахили, лихі звички, може належить оддати довг, сповнити дані приречення. Перед нами: будуччина й вічність. Судитимуть нас: історія і Бог? Не відсуваймо на далі, коли маємо змогу поладнати це тепер. "Чи будемо ще жити при кінци року, це непевне. Сьогодні ми багаті, поважні, веселі, здорові, гарні, дужі, проворні, це все дар Бога, одначе цього всього не будемо мати, коли погасне світло нашого життя. Тому не покладаймо на цьому свойого довіря й любови, бо инак ше наша будівля на піску".

Не забуваймо далі, що в земному часі все змінчива, все крихке. Ті, що на горі, спадають шидко до долу, а ці з низів видостаються на верхівля. Багаті бідніють, бідні багатіють, поважних понижують, переслідовані доходять до свого права, до належного значіння; могутні стають переможені, помітувані забирають їх місце. В вічности не має вже зміни. Кого Бог осудить, останеться осуджений на завжди. Хоч на землі треба перенести багацько, то таки прийде колись по лекша й спокій — незабавом або геть-геть пізнійше. Земля дає минаємість; за гробом минається незмінчивість. Воно добра замі на: пройти короткі терпіння, а осягнути вічне спасіння; дуже лиха знову миньба: жити тут нерозважно, пустотливо, хочби й приманливо а в вічности нещасливо.

Змінчивість у часових річах важна ще з иншого боку. Вона формує вдачу людини. Чим молодша, тим легче може змінитися ця ле ество й напрям душі; чим віковійша, чим більше наблизилася до вічности довгим життям, тим тяжча переміна. Тикається воно добрих і злих. Молодший або подобрійшає або з літами погіршає та в тому нещасному стані покінчає. Одначе не чувано, щоби старий змінився вповні. Коли не поповнює більше гріхів, що чинив давнійше, це не на вернення душі. Старість забрала йому волю й сили. Не він полишив проступок, але проступок оставив його. Душа саме так завжди грішна й до злого повернена, як давнійше, тільки поспадало з неї буйне, висохле листя; стоїть обчімхана, наче деревина в зимі. В пізному віці зміняється людина дуже рідко й дуже тяжко, тягне, воліче гріхи й лихі навички аж до смерти, а потім немає вже навеернення. "Душі людей можна порівнати з глиняними посудами. Як довго ще мягкі і вогкі, можна їм надати ліпшу форму; коли вже висхнуть, іде воно тяжче, а коли дадуть їх до печі і перепалять, не дасться змінити на них нічого. Коли попереду не вдалися й не мають належної форми, то гончар одкидає як безпотрібний череп. Так теж неможна помогти людській душі, коли непоправлена перейде до вічности. Бог одкидає її, бо вона не вдалася й не можна її вже змінити.

Тому користаймо пильно з теперішнього часу, щоби поправитися з кождого боку. Коли не вчинимо цього тепер у тому році, то в найближчому ще менше зробимо це, бо гріх, як ржа на сталі, відається щораз глибше в душу, чим довше не очищуємо її. "Можна иноді почути від старих людей: Колиб я ще раз був молодий, розпочав би зовсім инше життя. Більша частина з нас іще тепер у молодощах — можемо ще вести життя, яке радо провадилиб инші, колиб знову на ново могли починати свое життя. А безмежно богато, що повмирали, радо провадилиб важке буття на землі, радо чинилиб важку покуту довгі — довгі літа, ради бережливо себе перед найменшим гріхом, колиб жили й позбулися гріхів. Ми ще всі живі, можемо спокутувати сповнені помилки й оминути будучих мук". Щаслив — хто марно свій вік не прожив!

На торговиці в грецькому місті Атенах побудував відомий мудрець Діоген буду й написав на ній великими буквами: "Тут продажа мудрости". Попри неї проходив один пан, прочитав напис, прикликав свого слугу й сказав: "Іди й запитай цього хвалька, як багацько мудрости за три сестерції?" Діоген узяв гроші і дав для цього пана таку науку: "Памятай у всьому на кінець!" Цей вислів так сподобався тому панові, що звелів написати його великими літерами на брамі свойого дому: „Памятай на кінець!" Золоті слова! Святий дух напоминає теж усяку людину: "Памятай у всіх твоїх ділах на останкові твої річи, а не згрішиш по віки." Оповідають, що князь Генрик Баварський молився часто у церкві на гробі св. Вольфганга. Одного разу побачив перед собою в сні цього святого, що вказував йому на слова, написані на стіні; "По шістьох". Пробудившись, роздумував над сонним привидом і дійшов до цього, що вмре по шістьох днях. Почав лаштуватися до смерти; висповідався й заходився пильно, вчинити як найбільше доброго на світі. Коли по шістьох днях почував себе здоровим, як і давнійше, думав, що вмре по шістьох місяцях; не залишав готування і в тому часі. Одначе і по шістьох місяцях був здоровий. Тому подумав собі, що вмре вже певно по шістьох літах. Увесь той час жив дуже побожно, ви-

хісновуючи всяку хвилину на добрі, тривкі діла. По шістьох літах вибрали його німецькі князі цісарем. Аж тепер виявилося значіння сну. Він і далі як цісар провадив побожне, трудяче, прикладне життя. Розважна думка про кінчину підпомагала та заохочувала його в сповнюванню всього доброго й прямованню на вершини святости.

"Християнин, що памятає на вічність і свій кінець, оминає зле й житиме в божому страсі. Людина мусить пройти дві брами: од на носить напис: "На короткий час"; на другій виписано: "На віки". Через першу входить при свому народженню, вона відчиняє йому вхід до земної, мандрівної долини, яку має пройти, аж дійде до другої брами. Через другу йде при своїй смерти; тут увіходить у безкрає царство по той бік світа, що простягається безмежно перед ним. "На віки" звучить напис, що світить з цієї брами в очі земному мандрівникові. На неї повинен дивитися часто, а напис учинить могутьний вплив на мандрівку, буде нас потішати, лякати, й одушевляти. Буде потішати на важкій дорозі життя, відстрашувати перед приманливими роздорожжями, давати підйом у прямованню на стрімкому шляху до неба".

Важка, терниста, розбита дорога людського життя. Иноді стає нам болючо й нестерпно, що гаснуть блиски надій. Видиться, що душа не зможе двигнути так великого хреста, так великого горя. Станьмо, подивімся на високу браму, де написано: "На віки"! По короткій боротьбі увійдемо до своєї батьківщини, до своєї слави, яких не зможе вже загарбати жадна сила, ніякий ворог. Як жовнір, що любить правдиво свою батьківщину, йде відважно в найбільший огонь, зносить терпелио невигоди, потішаючи й по кріпляючи себе тим, що врятується його країна та зажие своїм життям, так теж земний мандрівець стріне розраду й потіху в терпіннях, коли згадає про вічність.

Думка про вічність не тільки потішає й підтримує в нещастях, але теж остраняє перед упадком, помилками і перед безпуттям. Од головної, тернистої дороги, що йде до небесної Країни, простягаються приманливі бічні стежки, що ведуть у прірву, з якої не має вже вороття. Та хто дивиться раз-у-раз на напис високої брами: "Щаслива й нещаслива вічність", пройде правим шляхом.

Думка про вічність зберігає й обезпечує витривалість у доброму. Купець у певній надії на гарний зиск вибирається в найдальшу країну, не зважаючи на страшні небезпеки; моряк спускається на дно моря, щоби добути дорогоцінну перлу, не дивлячись на ніякі страхіття й загрози. Коли так чиниться в погоні за земними, минаємими скарбами, то щож повинні ми чинити, щоби придбати собі вічні скарби неба, щоби осягнути високу нагороду, безконечне щасте. "Колиб вам чоловік, дуже могутній і багатий, про якого чемність і вірність ви міцно переконані, колиб такий приобіцяв вам велику суму грошей за короткий час служби, ви спустилисьби на його слово й сталиби на службу. А тут приобіцює вам пан неба й землі вічне щасте, неописані радощі без кінця, коли хочемо служити Йому короткий час на землі". Чиж не вчинимо все можливе, щоби тільки мати таку високу нагороду. Чиж не напружимо всі сили, щоби добути так гарну, так цінну перлу?

Час минулого року належить мудро розважити, хосенно провадитися, доскопалити себе; тяжко придавлюючі приключення, без перервні помилки й поражения ялось як найшвидше направити, вліпшити, взяти себе в руки, здісціплінувати. Як небувалі успіхи, так надто важні невдачі — це іспити, назначені Провидінням людині і цілим народам. Хочемо-не-хочемо а здавати мусимо! Хто провалився, хайже підучується, щоби наздігнати занедбане. Ці екзамени є в осередку всякого, в його хаті, обійстю, на полі, в уряді, краю, всюди, куди повернеться хто й з ким хто стрінеться.

Часто нагадуймо собі ці думки. Хай вони будуть підпорою в трудах і тягарах, хай будуть заслоною й мечем у годинах спокуси й боротьби, хай стануть ясною зорею, що світитиме заохочуючо й провідно крізь хмари прислоненої будуччини.

Час, короткий, вічність довга, безконечна. Належним використанням часу, пунктуальним сповненням обовязку влегчимо біль і зцілимо рани, завдані нам долею, та запевнимо теж собі щасливу вічність по той бік могили.

З цими думками розпочинаймо новий рік і продовжуймо його! Горі іміем серця! Розпочинаймо його в імени Ісуса Христа. "Це могутне Імя хай береже нас, це солодке Імя хай потішає нас, се благословенне Імя хай освячує всі наші діла! Вступаймо в новий рік під побожним призванням найсвятішого Имени Ісуса й заступництва Марії".

Поглянімо за себе, на рік, що за нами;
Там наші діла почислім.
А новий витаймо щирими словами,
Горнімся до себе, горнім!
Нехай же солодко нові дні минають,
Любов нас' огріе свята —
А ніні я серцем одного бажаю
Хай світить нам вічна мета!

РѢЧЬ ПРИ ВРУЧЕНІИ ЖЕЗЛА НОВОВОЗВЕДЕННОМУ АРХИМАНДРИТУ АНТОНІЮ, СКАЗАННАЯ въ КАѲЕДРАЛЬНОМЪ СОБОРѢ ГРАДА ВИННИПЕГА 13—XII—1926 г. ЕПИСКОПОМЪ АРСЕНІЕМЪ.

Всечестный и возлюбленный о Господѣ Архимандритъ Антоній!

Желаніе сердца твоего исполнено. То, что для тебя было только мечтой нынѣ уже дѣйствительность. По Божію соизволенію и по любви Архипастыря нашего Высокопр. Митрополита Платона моей мѣрности, разрѣшено возвести тебя въ чинъ Архимандрита, украсить главу твою митрой и вручить тебѣ сей жезлъ. При возложеніи митры ты слышалъ отъ лица церкви „аксіосъ" а теперь при врученіе жезла выслушай чрезъ мою мѣрность отъ лица церкви сіе слово: Жезлъ есть символъ власти. Но надъ кѣмъ ты будешь властвовать? Прежде всего и наиначе надъ самымъ собой. Нашъ внутренній человѣкъ, иже есть душа, ведет непрестанную борьбу съ человѣкомъ внѣшнимъ, иже есть тѣло и похоти его. Вотъ и употребляй сей жезлъ при борьбѣ со страстьми и похотьми. Прійдетъ къ тебѣ врагъ въ видѣ гнѣва, злобы, отгоняй его жезломъ опыта, смиренія, терпѣнія. Взгляни на жезлъ и скажи: сей жезлъ врученъ мнѣ какъ награда за мой опытъ духовный и неужели я обращусь опять въ младенца несмысленнаго? Прійдетъ къ тебѣ грѣхъ плотской, возми жезлъ и скажи: уйди отъ меня соблазнительный грѣх, ибо жезлъ сей данъ мнѣ, дабы я свѣтилъ примѣромъ жизни моей для другихъ, а ты хочешь бросить меня въ болото, дабы я былъ посмѣшищемъ для другихъ? И такъ, обуздывай симъ жезломъ прежде всего самъ себя Жезлъ есть символъ власти надъ врученнымъ тебѣ стадомъ Ибо само слово „Архи — мандритъ" означаетъ въ переводѣ съ греческаго начальникъ стада. Если бы ты былъ въ обители то я бы сказалъ: паси стадо твое — иноковъ. Но тебѣ дано стадо другое — ты пастырь мірянъ. И здѣсь нужно много мудрости, силы духовной, пожалуй не меньше, чѣмъ въ обители. Поэтому, паси со властію при непремѣнной мудрости: будьте мудри яко змѣи и кротки, яко голуби (Мѳ 10 16) Нынѣшній вѣкъ лукавый и діяволъ яко левъ рыкающій часто заглядываетъ въ ограду Христову, дабы похищать овецъ у небдящаго пастыря. Стой бодро у вратъ ограды и держи жезлъ, дабы во время простреть его на врага. Нашъ вѣкъ рознузданной свободы, посему овцы часто сами бѣгутъ изъ ограды безъ зова непріятеля. Держи крѣпко жезлъ и для пасомыхъ твоихъ не ударяя тѣлесно, а укоряя духовно. Нынѣ трудно вести врученное стадо въ землю обѣтованную, ибо на пути много препятствій, какъ нѣкогда для евреевъ было море чермное. Употребляй и примѣняй осей жезлъ, какъ Моисей ударомъ розсѣкъ воду и тогда разступилась сюду и сюду Такъ и ты силою вѣры разбивай волны житейскаго моря и смѣло веди врученныхъ тебѣ овецъ въ царство Христа потопляя въ волнахъ вѣры фараона и все воинство его.

Но не токмо символъ власти есть жезлъ сей, но и опора для старости твоей. Какъ старецъ усталый физически, опираясь на жезлъ физической и идетъ дальше къ намѣченной цѣли такъ ты перешагнувший полудне жизни твоей, опирайся на сей жезлъ духовный и продолжай шествіе до заката дней твоихъ. Тяжело нынѣ плаваніе по волнамъ моря житейскаго для всѣхъ, а для пастыря сугубо тяжелое плаваніе. Возьми сей жезлъ и какъ опытной капитанъ направляй корабль къ тихой пристани

дабы и самому предстать цѣлу и невредиму и овецъ духовныхъ привести къ Пастыреначальнику Христу и сказать: се азъ и дѣти мои. Въ заключенія привѣтствія, дамъ и сей мой совѣтъ. Вспомни нынѣ молитвенно тѣхъ, кто далъ тебѣ жизнь и вскормилъ тебя тѣлесно; вспомни приведшихъ тебя нагого въ домъ отчій, и отдавшихъ какъ блуднаго сына въ обятія отчи; вспомни облагодаиствовавшихъ тебя священнымъ саномъ. Вознеси благодарственную молитву свят. Іосафу, предъ ракой котораго ты много лѣтъ прославлялъ Господа прославившаго святителя сего.

И такъ, прійми сей жезлъ, имже утверждай паству твою да правити, яко и слово имати отдати за ню нашему Богу въ день суда. Аминь.

ПЛАНЪ И ПРОГРАММА НАШОИ ПРАВОСЛАВНОИ МИССІИ Въ Канадѣ у идучему 1927 г.

Всякое правительство державы, коли пріймае въ свои руки власть, мусить выголосити передъ народомъ планъ программу свои будучои роботы, щобы народъ знавъ чого можно чекати отъ властѣ; тая программа зовеся „декларація". — Що робится у институціи гражданской, то повинно бути и въ институціи духовной или церковной.

Отже и мы принявши отъ Царя Небесного власть церковну у свои руки, мусимо выголосити свою программу на идучій 1927 рокъ якъ мы будемо керувати въ державѣ Христа, у Его земной церквѣ, где онъ насъ поставив одныхъ Апостолами, инныхъ Евангелистами, инныхъ Пастырями и Учителями, на дѣло служенія, доколѣ всѣ прійдемъ въ единство вѣры и познанія Сына Божія (Еф. 4 — 11 — 13).

1). НАША ПЛАТФОРМА: Св. Евангеліе съ догмами и канонами седми вселенскихъ соборовъ Восточнои православнои соборнои, апостольскои и вселенскои церкви.

Ни прибавити ни убавити до того мы не смѣемо. Всякія выдумки отколовшагося запада Рима, мы отметаемъ и всякія новаторства и модернизмъ протестанства съ самозванными, самочинными лжеепископами, лжепастырями и бунтарями якъ були библійніи Дафанъ и Авиронъ, мы относимъ къ ересямъ и расколамъ. Мы старіи православни — **старовѣры**, котори держимъ и будемо держати вѣру чисту и неповрежденну, съ ея чудными обрядами и св. преданіями, уповая на ходатайства Пречистои Дѣвы Маріи и всѣхъ святыхъ, предстоящихъ и молящихся о насъ передъ престоломъ Всемогущого Господа и взывающихъ о врагахъ церкви: **доколѣ Владыка Святый и Истинный** не судишь и не мстишь живущихъ на землѣ за нашу кровь (Откр 6 — 10).

2). НАША ПРОГРАМА: На кождому кроку жизнѣ нашой и словомъ и дѣломъ показовати и доказовати, що мы вѣруемо у Того Кто есть Альфа и Омега — начало и конець (Отк 1—8), що черезъ Него все началось, що въ Нему була жизнь и жизнь була свѣтъ человѣкомъ, що свѣтъ во тьмѣ свѣтитъ и тьма его не обяша (Іонн 1-3, 4—5)

Мы пастырѣ мусимо заполнити свѣтло тои вѣры на сампередъ у своихъ душахъ и освѣтити свѣтомъ богоразумія сердца нашихъ вѣрныхъ, щобы нашъ православный народъ почувъ нашъ голосъ и розпознавъ, що мы достойны наслѣдники Того, который сказавъ: Я семь пастырь добрый и знаю Моихъ и Мои знаютъ Мене (Іоанн. 10 — 14).

Тая вѣра тверда и палка, чиста и свята мусить донести намъ тверду нерушиму надѣю, що правда мусить побѣдити всяку неправду, що прійде часъ коли буде одно стадо и Одинъ Пастырь (Іонн. 10—16), що нашъ православный народъ въ Канадѣ, прійде до переконаня и повернеся въ ограду истинной Христовои Церкви.

(Окончаніе будет в слѣдуючом номерѣ.)

ПЕРЕПИСКА РЕДАКЦІИ.

Вп. Дописователю изъ М - Альта

Допись про Р. Самѣлу и „д - Руга Народа" черезъ бракъ мѣстця умѣстимо въ слѣдуючомъ числѣ нашого журнала. — А тому нема чого противитися що Р. С. поберае почтою адвокатскія лекціи — и якъ самъ писавъ въ д Ругу Народа — хоче достати диплом бо он певно сподѣеся що покине свое священство — и буде адвокатомъ.

СОВѢТСКІЯ ИМЕНА.

Большевитскій журналъ „Красная Печать" приводитъ списокъ новыхъ **именъ**, настойчиво предлагаемыхъ гражданамъ составителями календарей. Не ограничаясь именами, якіи созданы новой жизнью, составители считаютъ долгомъ изобрѣтать длинные списки именъ для маленькихъ гражданъ.

„Что сказать хотябы о творчествѣ издательства Сѣв. Зап. Промбюро, которое остроумно предлагаетъ въ своемъ торгово - промышленномъ календарѣ назвать дѣвочекъ именимъ Разстрѣла (въ честь 9 января), или дать мальчику имя Троцкъ (въ честь Троцкаго). Изобрѣсти имена подобнымъ способомъ дѣло нетрудное — не безъ таланта это демонстрируетъ тотъ же календарь Промбюро, давая ихъ цѣлыми пачками на каждый день. Тутъ **Бакунъ** и **Луначаръ**, **Чернишъ** и **Ульянъ Солидаръ** и **Володарь**, **Лавуазъ**, **Сенъ** (въ честь Сунъ - Ятъ Сена), **Молотъ**, **Рабфакъ**, **Профъ** и **Нэпъ** — по мужской линіи. Не меніе удачный букетъ и по линіи женской **Протеста**, **Револьта**, **Декрета**, **Энгельсина**, **Совпеда**, **Метталина**, **Текстилина**, **Промкульта**, **Цика**, и т.д.

— Врядъ ли, — говоритъ „Красная Печать", — такое творчество" нужно тѣмъ массамъ трудящихся, для которыхъ эти календари издаются.

Для чего же усердствуютъ эти изобрѣтители?

СВЯТОЧНЫЙ ВЕЧЕРОКЪ

св Троицкой Церкви въ Виннипегу.

Въ Недѣлю Рождественныхъ Святъ отбулося святочне торжество Рождественнои Йолки для дѣтей. По отспѣваню колядъ и дѣточихъ деклямацій роздано дѣтямъ святочни подарки.

Святочный вечеръ открывъ Высокопреосвящ Епископъ Арсеній торжественною рѣчею о святочной йолцѣ и другихъ звычаевъ. При томъ Пр. Еп. Арсеній вспомнутъ чувствительною промовою до присутныхъ людей, бл. памяти о. прот. Ив. Гр. Наумовича, о его жизни и патріотичныхъ дѣлахъ для всего русского народа. — Промовляли тоже на тую тему: Архимандритъ Антоній (Терещенко), и о. Евгеній Д. Олендій. Послѣ окончанія промовъ, отспѣвано заупокойну молитву.

ЦЕРКОВНЫЙ ПРОЦЕСЪ СВ. МИХАЙЛОВСКОЙ ЦЕРКВИ ВЪ ВИННИПЕГУ.

Отъ довшого часу велася судова розправа въ Виннипегу меже православными прихожанами зъ св. Михайловской церкви при Дизраиль ул. надъ тимъ, кто есть ихъ духовною властею: чи представители правдиво-православной церкви, чи „української нової церкви". Ся справа опинилася въ высшому судѣ Манитобы и судія выдавъ вырокъ по сторонѣ „новоправославних", та выключивъ зъ членства старыхъ правдиво - православныхъ.

Але правдиво - православни невдоволени тимъ вырокомъ, отнеслися до найвысшого суду (Корт оф Епил) и сей выдавъ рѣшеніе, що ся старо - православна громада мусить мати тихъ священниковъ православнои церкви якіи **маютъ за собою апостольскую сукцесію**.

Сторону правдиво - православныхъ парохіанъ боронили адвокаты Кембелъ и Горсей, а сторону „ново церковників", Гипъ и Арсеничъ.

Ст. Дни Нов. ст. нед. ст.	КАЛЕНДАРЬ НА ФЕВРАЛЬ МѢСЯЦЪ.
1 пн. 14	Предпразднество Срѣтенія Господня. Муч. Трифона. Преп. Петра Галатійскаго и Вендиміана Вифеинійскаго, мученицы Перпетуи и съ нею: Сатира, Ревоката, Саторнина, Секунда и Фелицитаты-женъ, II. Пет. I, 20-II, 9. Мр. XIII, 9-13. Муч. Рим. VIII; 28-39. Лук, X, 10-21.
2 вт. 15	**СРѢТЕНІЕ ГОСПОДНЕ** Новаго муч. Іордана (1650) и преп. муч. Гавріила (1672 г.) Утр. Луки II. 25-32. Лит. Евр. VII, 7-17. Лук. II, 22-40.
3 ср. 16	Св. праведных Симеона Богопріимца и Анны пророчицы, прор. Азарія, муч. Адріана, Еввула, Власія (Вукола), Папія. Діодора и Клавдіана, князя Романа Угличскаго и преп. Симеона Тверскаго. II. Пет. III, 1-18. Мр. XIII, 24-31. (Св. Симеону — Евр. IX, 11-14. Лук. II, 25-38.)
4 чт. 17	Преп. Исидора Пелусіота, Николая Исповѣдника Студійскаго, священномуч. Аврамія, еп. Аврильскаго, муч. Іадора, преп. Кирилла Новоезерскаго, бл. князя Владимірскаго муч. Іосифа Алеппскаго. I Іоан. I, 8-II, 6. Мр. XIII, 31-XIV, 2.
5 пт. 18	Муч. Агафіи, святит. Феодосія Черниговскаго, мучницы Феодуліи и съ нею: Елледія, Макарія, Еваргія, новаго мучн. Антонія Афинскаго (1774 г.) Иконъ Божіей Матери: Елецкой-Черниговской, Сицилійской и "Взысканіе погибших". I, Іоан. II, 7-17. Мр. XIV, 3-9.
6. сб. 19	Святит. Вукола, еп. Смирнскаго, муч. Іуліана, Фавсты дѣвы и съ нею: Евиласія и Максима. Мученицъ Марти и Маріи и брата ихъ Ликаріона отрока. Мученицы Доротеи дівы и съ нею: Харитины и Калисты и муч. Теофила,, преп. Варсонуфія. II Тим. III, 1-9. Лук. XX, 45-XXI, 4.
7. нд. 20	**Недѣля о блудномъ сынѣ** Преп. Парфенія Лампсакійскаго и Луки Елладскаго, мучеников 1003-хъ Никомидійских. Утр. Мр. XVI, 1-8. Лит. I Кор. VI, 12-20. Лук. XV, 11-32.
8. пн. 21	Великомуч. Феодора Стратилата, прор. Захарія Серповидца. I Іоан. II, 18-III, 10. Мр. XI, 1-11.
9 вт. 22	Муч. Никифора, священномуч. Маркелла, еп. Сицилійскаго. муч. Петра Дамаскина, преп. Никифора (1557 г.) и Геннадія (1516). преп. Панкратія, затв. Кіево-Печерскаго и святит. Иннокентія Иркутскаго. I Іоан. III, 11-20. Мр. XIV, 10-42.
10 ср. 23	Священномуч. Харалампія и съ нимъ муч.: Порфирія и преп. Ваптоса, мученицъ Еннаты, Павлы, преп. Прохора, Печерскаго чудотворца, святителей Новгородських: Іоакима, Луки. Германа, Аркадія, Григорія, Гавриіила. Мартирія. Антонія, Василія и Симеона. Преп. Зинона, Лонгина Коряжскаго, благ. княгини Анны. Иконы Божіей Матери "Огневидной". I Іоан. III, 21-IV, 6. Мр. XIV, 43-XV, 1.
11 чт. 24	Священномуч. Власія, еп. Севастійськаго, св. царицы Феодоры, преп. Димитрія Прилуцкаго, Вологодскаго чудотворца, благовѣрнаго князя Псковскаго Всеволода, въ крещеніи Гавріила. Новомуч. Георгія Сербскаго (1515 г.) I Іоан. IV, 20-V, 21. Мр. XV, 1-15.
12 пт. 25	Святит. Мелетія, архіеп. Антіохійскаго и Антонія, патріарха Константинопольскаго, преп. Маріи, переименованной въ Марина и отца ея преп. Евгенія, Святителя Алексія, митрополита Московскаго и всея Россіи, Новомуч, Христа (1748 г.), Иконы Божіей Матери Иверской. II Іоан. I, 1-13. Мр. XV, 22-25, 33-41.
13 сб. 26	Суббота родительская. Преп. Мартиніана, Симеона Мироточиваго въ мірѣ Стефана, царя сербскаго, святит. Евлогія, Иконы Бож. Матери Долинской. I Кор. X, 23-28. I Сол. IV, 13-17. Лук. XXI, 8-9, 25-27, 33-36. Іоан. V, 24-30.

СВЯТО ВІДКРИТТЯ УКРАЇНЬСКОГО НАУКОВОГО ІНСТИТУТУ В БЕРЛІНІ.

З Берліна доносять: Свято відкриття Українського Наукового Інституту в Берліні мало надзвичайно урочистий характер, як „дійсно культурне свято двох культурних народів" (слова пр. Віндельбанда) Українська кольонія була численно представлена з п. Гетьманом і Його Родиною. Голова кураторії Інституту, ґенерал Вільгельм Ґренер відкрив збори привітною промовою, в якій підкреслив вагу політичної наукової праці Привітав зібраних, Папа Гетьмана, представника міністра освіти ректора університету

Реферат Директора Інституту проф. Дорошенка на тему: „Історія взаємен з Німеччиною від старих віків княжої доби по нинішний день" — був дуже змістовний і добрий та лишив гарне вражіння. Відповів на сю мову німецький професор Віндельбанд від пруського міністерства освіти дуже теплою привітною промовою, підкреслюючи вагу єднання культурних народів й обіцяв іменем міністерства освіти підперти працю в Інституті. З безконечного числа наспівших привітів від наукових і громадянських інституцій, від ріжних учених і епископів, визначних діячів і приватних осіб дуже сердечно зустріла саля привітання Їх Преосвященства Епископа Константина Богачеського з Филаделфії, та Головного Отамана „Січей" Америки й Канади Дра С. Гриневецького, прислані кабльоґрамами

В ново-відкритім Інституті працюють визначні нові сили так великої як і Західної України, а між ними і Вячеслав Липинський, котрий переїхав сюди в Берлін з Австрії.

Не треба пояснювати, яке велике значінне може мати се збратання українських і німецких наукових сил на німецькім грунті для будучности відношень між обома народами.

НОВИНКИ.

ВЖЕ Й КРАСНОБАЇ ВТІКАЮТЬ З РОСІЇ.

З Праги доносять: — Недавно під впливом комуністичної аґітації, переселилося з Підкарпатської України до большевицької Росії кільканайцять словацких і українських родин. Тепер наспіли від них листи до родин в околицях Мукачева, в яких ті заманені „раєм" еміґранти описують своє жахливе положенне в Росії і просять о поміч грошеву, щоби могли назад вернутись домів. Пишуть що всі скромні ощадности вже втратили, їх родини терплять чорну нужду і промирають з голоду Коли просили помочи у большевицьких властей, то дістали відповідь, що в большевицькій республиці є цілковита свобода всего, навіть вмерти.

(Очевидна річ, що комісарі говорили тільки правду нашим заманеним до „раю" краснобаям)

Кан. Украінець ч. 50 1926

МОЖЕ БУТИ ВОЙНА З ПОЛЬЩЕЮ ЩЕ СЕГО РОКУ.

Москва, 13. січня. — Всі московські ґазети переповнені критикою послідної польського міністра закордонних справ, Залеского, який заявив, що Польща все змагала до доброго співжиття з Росією, а Росія все тільки мішалася в польські справи і робила заколот. Вони подають мирні стремління совітів, згадуючи про усуненне Зіновєва з Комінтерну, розбиття опозиції в комуністичній партії партії і змагання піднести край економично при допомозі чужого капіталу.

Американський кореспондент який розмовляв з совітскими представниками прийшов до переконання, що війна між совітами а Польщею неминуча та що вона може дуже легко вибухнути сего року.

Др. ОСИП МЕҐАС

НОВИЙ РУССКІЙ ЛІКАР
отворив лікарську канцелярію
під адресою
Kitchen Block, Room 201
10164A—101 Str., Edmonton, Alta.
Телефон 1341

LAVELL & ROSS

Адвокати, Солиситори, Публичні Нотарі
Телефон 4844 8 МекДугал Корт
Помешкання 31245 Едмонтон, Алта.

EMPIRE HOTEL

Р. Стойко і К. Гудима, властителі.
Готель знаходиться під число 10246—96 Стріт.
В нашім готелю чуется свобідними як у себе в дома. Ціни уміркованні на день, тиждень або місяць. Властителі говорять по русски. Готель знаходиться два блоки на північ від Православної Церкви.
Телефон до готелю **5075.**

ДР. ІВАН ОРОБКО
Лікар Хірург
207 Moser Ryder Bldg.
Edmonton — Alberta.

РИЗНИЦЯ В ТОРОНТО

У нас дістанете все, що лише входить в обсяг Православної Церкви: як книжки, образи на папері, полотні, дереві і металі, всякого рода світло, ладань. Також шиються ризи для єпископів, священників та дияконів. Приймаються закази на ряси, підрясники, скуфії і камілавки.
Проситься слати замовлення на адресу:
Rev. K. Bodnarchuk
53 Spadina Ave., Toronto, Canada.

ЦЕРКОВНІ ВЕЩІ

Нашого Православного обряду достанете только в Русском складѣ ПРОВИДѢНІЕ. Пишѣть за цѣнами и информаціями на адресу:
The Providence Church Goods
Box 1624, WINNIPEG MAN.

Телефон офісу і резиденції 2009.
ДР. ЙОСИФ БУЛАНЖИ
Лікар-Оператор
Визначний ліценціянт "Медикальною Радою в Канаді"
Член шпиталів в Лондоні, Парижи і Ню Йорку.
Електричні машини Х-Рей і Лік Радіюм.
Лічу полові недуги.
DR. JOSEPH BOULANGER
10007 Jasper Ave., Edmonton, Alta.

ХРЕСТИ! ХРЕСТИ! ХРЕСТИ!

Продаю нагробні мармурові хрести. Всякі розміри та всякі ціни. Наш склад єсть найбільший в Західній Канаді а через те в нас можете дістати найліпший мармор, та таньше чим Вам можуть доставити другі. На бажання висилаємо катальоги. Просимо вдаватися до нашого репрезентанта на фармах.
ALEX. SHANDRO
P.O.Box 2. Shando, Alta

Увага Фармері Увага!

1. Визичаю гроші на 8 процент.
2. Продаю і купую землю.
3. Приймаю асекурацію всяку.
4. Продаю шифкарти на всі лінії.
5. Виробляю всякі земельні контракта.

За всякими інформаціями удавайтесь:
MR. ALEX S. SHANDRO
Box 2. Shandro, Alta.
Tel. R. 211.

CANADIAN ORTHODOX MISSIONARY

ГОДЪ II ВИННИПЕГЪ, МАН. 22 АПРѢЛЯ 1927. Нр 4

Канадійскій Православный Миссіонеръ, Органъ Русской Православной Миссіи въ Канадѣ. Выходитъ 15-го и 30 го каждого мѣсяца.
Передплата $1.00 годъ.

Canadian Orthodox Missionary
Oragan Russo-Greek Orthodox Mission in Canada.
Subscription $1.00 per Year.

Canadian Orthodox Missionary
643 Manitoba Ave. .....Winnipeg, Man.

ОТЕВЧАТЕЛЬНЫЙ РЕДАКТОРЪ СВЯЩ. А. КИЗЮНЪ

РАДУЙТЕСЯ ЛЮДІЕ!

Всѣ войдѣте въ радость Воскресшаго Господа нашего! Богатые и бѣдные другъ съ другомъ ликуйте! Воздержные и вѣнивые почтите день! Постатіеся и не постившіеся возвеселитесь **днесь!** Трапеза наполнена наслаждитесь всѣ! Телецъ упитанный, никто не уходи голодным! Всѣ наслаитеся пиромъ вѣры! Всѣ воспримѣте отъ богатства благости! Никто не жалуйся на бѣдность, ибо настало общее царство, никто не плачь о грѣхахъ, ибо изъ гроба всѣмъ возсія прощеніе; никто не страшись смерти, ибо смерть Спасителя освободила насъ...
Воскресъ Христосъ и пали демоны! Воскресъ Христосъ и радуются Ангелы! Воскресъ Христосъ и жизнь водворяется! Воскресъ Христосъ и мертвого ни одного во гробѣ. Ибо Христосъ, воскресшій изъ мертвыхъ, начатокъ умершимъ бысть!

(Изъ твор. Іоан. Златоустаго).